La cridòria

QUIM CURBET

Ja fa anys que cada Primer de maig he d'abaixar sobtadament el volum del televisor i de la ràdio si no vull que m'esclatin els timpans amb els crits desmesurats dels líders sindicals arengant els manifestants. En una època -jo em pregunto- en què la tecnologia ens ofereix sistemes de megafonia cada vegada més sofisticats, per què els líders sindicals han de continuar cridant a mandíbula batent com ho feien els seus predecessors de fa un segle?

Passa una cosa similar en els mítings polítics, on sembla que, si els oradors no aixequen la veu, els seus arguments se'ns apareixen més migrats. Ara ho podrem tornar a comprovar quan comenci aquesta nova ronda electoral que ens preparen els espanyols. Tot seran brams i escarafalls, com si els micròfons i les grans pantalles no servissin de res. El discurs polític ha de ser expressat sempre amb aquest to? No ens ho hauríem de fer mirar?

Fa més de dos mil anys, Ciceró ja deia que els oradors aixequen la veu sobretot quan els manquen arguments. Evidentment d'arguments no en van sobrats, però aquesta qüestió que plantejo no va per aquí. La prova és que la gent crida pertot arreu, amb arguments o sense. Criden quan parlen per telèfon, quan passegen amb els nens pel parc, quan practiquen esport, criden en el treball, en el bar i, sobretot, per animar el seu equip, encara que contemplin el partit des de la intimitat del domicili particular.

Tota aquesta cridòria és innecessària en un món cada vegada més hiperconnectat, però tot i així es fa palpable a cada moment, sense que ningú s'ho plantegi seriosament com un problema. Cridar de la manera com ho fem és constatar un fracàs comunicatiu i social, la tecnologia ens apropa, però realment cada vegada ens sentim més allunyats els uns dels altres i ens sembla que hem d'alçar la veu perquè se'ns pugui escoltar.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/05/04/cridoria/781146.html?utm_source=rss